

NOVA RAST

glasilo
molitvene zveze
za duhovne poklice

leto XVIII, avgust 2008, številka 4

* Bogu "DA" - to je življenje!

* Pričevanje veselega upanja

* Moj brat je misijonar

* Uvodnik * Škofijski molitveni dan za duhovne poklice

Bogu "Da" - to je življenje!

Bogu reči "DA" v drobnih situacijah, ki tkejo naš vsakdan, to prinaša življenje, gradi odnos, prebuja rast. Jasno, da vsebuje tudi umiranje. A prav ko umiram, rastem. Odnos postaja globlji, pristnejši in bogatejši, me pripravlja na življenjski "DA".

Nasprotno, ko izrekam "NE", misleč, da bom življenje ohranil, ga izgubljam, zaviram rast, veselje usiha, življenje mi odteka, se zapiram, ujet iščem nadomestke, nezmožen za končni "DA". Le popolna podaritev žari!

Življenje zažubori, ko moj **"DA"** v odprtosti Bogu zaobseže vse: preteklost, sedanjost in prihodnost.

Dokler del **svoje preteklosti** zavračam, v meni obstaja nekaj, kar mi preprečuje rast. Včasih lahko šele po dolgem času sprejemem minulo trpljenje, neuspeh ... in najdem nek smisel celo tam, kjer ga v začetku ni bilo. "DA" Bogu, ki ga izrekam, postane bolj zrel, globlji, bolj oseben in stori, da iz teme

prirove luč. "Njim, ki ljubijo Boga vse pripomore k dobremu." (Rim 8, 28)

Bogu reči **"DA"**, pomeni **sprejeti sedanjost**, sprejeti trenutno situacijo in sebe v njej. Samo če sprejmemo stvari, jih lahko izboljšamo. Pomeni v hvaležnosti priznati prejete darove in zmožnosti ter sprejeti svoje meje. Sočasno pomeni reči "DA" življenju drugih, jim dati prostor, ljubezen, ki jo potrebujejo. Tu je še naš **"DA" prihodnosti**. Čisto dejanje vere! Samo zaupanje nas usposobi, da rečemo "DA" v lepem in težkem. V zakonu nam zaupanje v zakonca in sočasno naša vera v Boga omogočata, da sebe zastavimo v skupni prihodnosti in sprejmemo, kar nam je pripravljeno. Pri duhovniškem (redovnem) posvečenju je to zaupanje v skupnost, a temeljna je vera v živega Boga, ki kliče in je zvest.

Moj Bog, verujem in ti zaupam! Pomagaj mi reči "DA"!

Uvodnik

Spoštovani molivci in molivke za duhovne poklice.

S septembrom vstopamo v novo pastoralno leto. To leto bo posvečeno mladim. S to tematiko se bomo tekom leta še srečevali. V nas pa še vedno odzvanja družina. Ostajamo ji zvesti tudi še v tej številki Nove rasti. Tako boste lahko prebrali zanimiv prispevek o francoski družini Martin, ki bi ji lahko rekli tudi družina svetnikov. S. Pija iz karmeličanskega samostana v Sori nam predstavi predvsem lik očeta, Louisa Martina, ki je med drugim vzgojil hči, veliko svetnico, Terezijo Deteta Jezusa. Pomembno se mi zdi predstaviti lik očeta in moža. Takšnih zgledov namreč v današnjem času kar primanjkuje. Tudi psihologi pravijo, da živimo v družbi "brez očeta" in da je to lahko pogubno za vse. Ob tem se lahko zamislimo in morda v svoje molitve za duhovne poklice vključimo

tudi moške, da bi znali biti pravi možje in očetje, da bi znali ceniti zaklad družine. Vključimo mlade fante, da ne bi zašli in se vzgajali za življenje v zvestem zakonu in ljubeči družini. Iz takšnih družin lahko pričakujemo dobre ljudi, dobre kristjane in tudi svetnike. O tem, da so dobre družine tudi danes možne in da se v njih rojevajo in vzgajajo duhovni poklici, nam v tej številki pričuje tudi družina misijonarja.

Naj bo novo pastoralno leto tudi priložnost za nov začetek, novo gorečnost v molitvi in prizadevanju za duhovne poklice.

Prijetno branje in veliko blagoslova,
urednik

Vlado Bizjak

Pričevanje veselega upanja

Deset mesecev sta živela deviško - po zględu svete družine, dokler ni posegel vmes Louisov spovednik, saj je Bog želel svetu podariti Malo Terezijo ...

Zelija svojemu bratu Izidorju o svojem možu piše: "Moj mož je svetnik, želela bi takega moža vsem ženam." Bil je zelo pobožen in načelen mož. Nikoli ni hotel odpreti svoje trgovine ob nedeljah - niti na skrivaj ne - kakor so mu svetovali prijatelji. Dajal je Bogu, kar je Božjega, in cesarju, kar je cesarjevega. V srčiki njegove vere je bila evharistična adoracija. Vsaj enkrat mesečno se je kljub veliki utrujenosti udeležil nočnega čaščenja v bližnji cerkvi. S svojim življenjem je posnemal življenje svetega Jožefa. Vsak trenutek svojega življenja je preživljal v zahvaljevanju, trdem delu in preprostem sprejemanju in izvrševanju Božje volje.

Po zgodnji smrti svoje soproge (umrla je za rakom na dojki) se je Louis popolnoma posvetil vzgoji svojih hčera - tudi na račun svojega podjetja. Službi očetovstva se je predajal 24 ur na dan. Sestrška ljubezen petih hčera je izhajala iz zględa in moči očetove ljubezni. Družinska ljubezen vseh pa je izhajala iz vira vse ljubezni - večnega Očeta v nebesih. Vsak resnični oče je najprej sin.

Louis je svoje otroke z zględom učil, da je EVHARISTIJA izvir in središče vsega krščanskega življenja, da ves dan družine izhaja iz nje: da pomeni duhovno zdravje.

Starša svete Terezije iz Lisieuxa javnosti nista posebno znana. Družila ju je velika ljubezen. Bila pa sta tudi zelo preskušana; od devetih otrok so jima že v rani mladosti umrli štirje. Kljub temu je njuno življenje pričevanje neizkoreninjenega in veselega upanja. Sveta Terezija je o njiju zapisala: "Dobri Gospod Bog mi je dal očeta in mater, ki sta bila bolj vredna nebes kakor zemlje."

Oče, Louis Martin, se je rodil 22. avgusta l. 1823 v Bordeauxu v francoski družini vojaškega stotnika Piera François Martina. Izučil se je urarstva. Ker pa je v srcu čutil Božji klic, je pri enainvajsetih letih zaprosil za vstop k regularnim kanonikom sv. Avguština pri Velikem svetem Bernardu v švicarskih Alpah. Ker ni znal latinščine, ga niso sprejeli. Louisova mama (Marie-Anne Fanie Martin) si je zelo želela, da bi se njen sin poročil. Njegovo bodočo nevesto je spoznala na tečaju izdelovanja alençon-skih čipk. Vendar se je njen sin na zanimiv in skrivnostni način z njo že prej seznanil. Zelija Guerin je nekega dne šla preko mosta sv. Leonarda v Alençonu. Nasproti ji je šel Louis Martin in notranji glas ji je tedaj rekel: "To je on!" Poročila sta se 13. julija l.1858 v cerkvi Device Marie v Alençonu ob polnoči, kakor je bila v tistem času navada.

Vsako jutro gre oče s svojimi hčerkami že ob šestih zjutraj k sveti maši, da bo Odrešenik potem vsak trenutek njihovega dneva odreševal. Bog je v družini Martin "eden od družinskih članov". Prisoten je v vsem. Kakor je zapisal Tim Guenard: "Starševstvo pomeni vzgajati, vzgajati pa pomeni voditi k lepoti." In tako tudi Louis vodi svoje hčere k lepoti. Ve, da lepota nosi podobo Najvišjega, ki je Lepota sama. Zelo vzpodbuja Celino, ki je nadarjena za slikanje, naj bo njeno delo odsev lepote Boga. Takole piše g. Martin svoji hčerki Mariji: "Vse je tukaj (misli cerkev sv. Petra v Rimu) čudovito, vendar je to vse samo zemeljska lepota in srce ne more zadovoljiti nič, dokler ne zagleda neskončne lepote Boga." Bog, Alfa in Omega, je vir in vrhunec harmonije družinskega življenja v družini Martin. Njihov dan se začenja s sveto mašo, končuje pa z molitvijo pred kipom Device Marije, ki je l.1883 ozdravila Tereziko.

Sv. Terezija je o teh skupnih molitvenih trenutkih dneva zapisala: "Nato smo se spravili k družinski molitvi, pri čemer je bila edino kraljična čisto zraven svojega kralja (tako imenuje svojega očeta). Že sam pogled nanj ji je zadoščal, da je vedela, kako molijo svetniki."

Za redovne poklice se včasih reče, da so kakor avtocesta: vsi jo hočejo, vendar noben noče, da pelje pred njegovo hišo. Louis Martin je ravnal drugače. Pustil je, da so ves vrt njegovega življenja prepredle avtoceste in nikoli ni prenehal ljubiti glavnega Projektanta. Tako se je vseh pet njegovih hčera posvetilo večni Lepoti in Ljubezni; tri še v času njegovega življenja, dve

pa po njegovi smrti. Ko ga je 15. junija l.1888 četrta hči Celina zaprosila, da bi smela vstopiti v Karmel, ji je odgovoril: "Pridi, skupaj se bova šla pred tabernakelj zahvalit Bogu za to čast in milost, da me je zaprosil za vse moje otroke."

L.1887 se je pri očetu Martinu prvič pojavila bolezen arterioskleroza, zaradi katere je bil nekaj časa tudi hospitaliziran v umobolnici Dobrega Pastirja v Caenu. Zaradi posledic te bolezni je po prejemu zakramentov umrl 29. julija l.1894. Ob njegovi smrti je sv. Terezija zapisala: "Jezus nam je vzel njega, ki smo ga tako nežno ljubile, še na bolj boleči način, kakor nam je v cvetu našega življenja vzel našo drago mamo ... Vendar, ali to ni bilo zato, da bi lahko rekle: "Oče naš, ki si v nebesih?" ..."

Sv. Terezija je sanjala, da doseže nebesa s pomočjo dvigala ljubezni. Zeliya in Louis Martin sta nebesa dosegla bolj počasi, s trudom, po stopnicah vsakdanjega služanja družini. Zakonca Martin je Kongregacija za zadeve svetnikov že prištela med Božje služabnike in upamo, da ni več daleč dan, ko bosta prišteta k blaženim.

s. Pija, Karmel Sora

MOJ BRAT JE MISIJONAR

Naša družina se je zelo razveselila, ko nam je Tone povedal, da se je odločil, da bo vstopil v semenišče. Sicer nas to sploh ni presenetilo, saj je Tone že od malih nog kazal simpatijo do duhovniškega poklica. Od osmih otrok v naši Kerinovi družini sva midva s Tonetom najbolj povezana. Zato lahko v nekaj stavkih povem, kako doživljam svojega brata kot duhovnika in misijonarja.

Kljub temu, da sva fizično zelo oddaljena, naju povezuje delo za isto stvar: Tone skuša približevati evangelij prebivalcem na Madagaskarju, jaz pa skušam to uresničevati v krogu svoje družine, na kmetiji na Straži pri Krškem.

S Tonetom izhajava družine, kjer se nas je rodilo osem otrok. Jaz sem se rodil drugi po vrsti, Tone pa četrti. Ker sva narazen samo dve leti, sva tudi zaradi tega že od otroštva zelo povezana. To, kar se vtisne v srce v otroštvu, gotovo ostane neizbrisno za vse življenje. Zato se ta povezanost nadaljuje tudi danes, ne glede na to, da sem jaz na Straži, Tone pa na Madagaskarju.

Moja velika želja je bila, da bi Toneta obiskal in se na lastne oči prepričal, kaj počne kot misijonar. Ta želja se mi je končno uresničila predlani. Bil sem zelo pozitivno presenečen, glede na moje predstave o življenju na Madagaskarju. Predstavljal sem si, da tam ljudje životarijo in nimajo ničesar od življenja. A ko sem bil tam, se je moje dotedanje prepričanje postavilo na glavo. Z enim stavkom lahko rečem, da je tam pravi raj na zemlji. Mi si raj na zemlji predstavljamo bolj v obliki materialnega blagostanja, vendar lahko vidimo, kako ravno tisti ljudje, ki imajo vsega

dovolj, obupujejo nad življenjem. Na Madagaskarju si sicer ne morejo privoščiti tega, kar si lahko mi, vendar tam znajo živeti. Ljudje so polni življenjskega optimizma, poleg tega pa so neprimerno bolj povezani med seboj kot mi, Evropejci.

Ko sem obiskal Toneta, sem v resnici začutil, kako lep je misijonarski poklic. Glede na to, da so ljudje tam zelo odprti za življenje, lahko tudi oni napolnjujejo z življenjem našega Toneta. Na ta način mu je gotovo veliko lažje opravljati delo, za katero je poslan na Madagaskar.

Tone pride kdaj tudi domov na dopust. Sicer doma ni prav veliko, saj ga ljudje vabijo na razne kraje, predvsem kot misijonarja pričevalca. Kadar pa je doma, sva veliko skupaj, tako da se ob kavici veliko pogovarjava in predvsem obujava stare spomine.

Toneta vidim kot preprostega človeka, ki ga je Bog poklical, da ravno v preprostosti oznanja veselo novico evangelija. Na svojega brata sem ponosen, hkrati pa sem mu tudi hvaležen, ker se po njegovem zgledu oblikujem tudi sam.

Lojze Kerin, Straža pri Krškem

ŠKOFIJSKI MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

bo v soboto, 13. septembra, in sicer:

za nadškofijo Maribor na Ptujski Gori

ob 8.30 za odrasle molitvena ura v cerkvi
istočasno za otroke in mlade molitev
in srečanje s škofom v dvorani

ob 9.30 pete litanije v cerkvi

ob 10.00 škofova sveta maša

za škofijo Celje v Petrovčah

ob 9.00 molitvena ura

ob 10.00 škofova sveta maša

za škofijo Murska Sobota v Turnišču

ob 9.30 zbiranje v cerkvi in molitev rožnega venca

od 9.30-10.00 imajo otroci poseben program

od 10.00-10.45 molitvena ura pred Najsvetejšim

ob 11.00 škofova sveta maša

za nadškofijo Ljubljana na Brezjah - ob 9.00 molitvena ura, ob
10.30 škofova sveta maša

za škofijo Koper na Sveti Gori - začetek ob 9.30

za škofijo Novo mesto v Kočevju - ob 9.00 molitvena ura, ob
10.00 škofova sveta maša

Posebej vabljeni duhovniki, redovniki in redovnice, ministranti in pevci, člani molitvenih skupin, župnijski sodelavci, posamezniki in družine, skratka vsi, ki se zavedate pomembnosti molitve za nove duhovne poklice ter svetost in zvestobo poklicanih.

Pridite, molimo!

**MOLITEV
in
SVETA MAŠA
za nove duhovne poklice
ter za svetost in stanovit-
nost poklicanih**

bo v sredo, 17. septembra,
15. oktobra, 19. novembra in
17. decembra 2008, ob 10. uri
v kapeli šolskih sester
na Strossmayerjevi 17
v Mariboru.
Vhod zadaj z dvorišča.
Pridite, molimo!

DIAKONSKO POSVEČENJE bo

- v nedeljo, 26. 10. 2008, v župniji Vitanje (škofija Celje),
- v nedeljo, 9. 11. 2008, v župniji Gornja Radgona (škofija Murska Sobota),
- v nedeljo, 16. 11. 2008, v župniji Maribor - stolnica (nadškofija Maribor),
- soboto, 22. 11. 2008, v župniji Voličina (posvetitev stalnega diakona).

Bodoče diakone podprimo s svojo molitvijo!

Izdal: **Center** za duhovne poklice mariborske nadškofije, Slomškov trg 20, 2000 Maribor
<http://cdp.nadskofija-maribor.si>

Uredniški odbor: Stanislav Slatinek, Amadej Jazbec, Srečko Fras in s. Štefka Klemen.
Odgovarja: Vladimir Bizjak. Založila: Slomškova družba d.o.o. Maribor.
Prelom in priprava za tisk: Andrej Šauperl